

50è Aniversari de la Fundació del Monestir de Solius Festa de Santa Agnès, 21 gener 2017

Lectures: Siràcida 51,1-12; 1 Corintis 1,26-31; Mateu 13,44-46

«Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.» (Mt 13,44)

Per què s'amaga un tresor? Certament, per protegir-lo i per no perdre'l. El propietari del tresor l'amaga perquè ningú no el trobi i el robi. És un tresor, quelcom molt valuós, i el qui el posseeix hi troba la seva joia, la seva seguretat, la seva esperança per al futur. Un tresor amagat és valuós perquè algú sap que el pot trobar, que el pot retrobar sempre per a gaudir-ne, per alegrar-se del seu valor.

Aquí, però, Jesús parla d'un tresor del qual no coneixem el propietari. Qui ho sap, potser va morir abans de recuperar el tresor i deixar-lo als seus hereus. Notem també que el propietari del tresor i el propietari del camp no són la mateixa persona, altrament, de ben segur, no l'hauria pas venut a l'home que va trobar i amagar novament el tresor i anà per comprar-li el camp.

El tresor de què ens parla Jesús és símbol del regne dels cels, i això vol dir sobretot que el qui va amagar el tresor en el camp és Aquell que està en els cels, és Déu, és el Pare nostre que està en el Cel. Déu ha posat quelcom de seu, quelcom d'Ell mateix en un camp que no posseeix directament, en un camp que els homes poden comprar i vendre entre ells. Déu ha amagat un tresor en allò que podem intercanviar entre nosaltres. Intercanviem camps, diner, treball, relacions, serveis, però també paraules, mirades, sentiments, i vet ací que al dessor de tots aquests «camps» Déu ha amagat un tresor inestimable, un tresor que val infinitament més que el camp, ho val tot, com la perla de la segona paràbola del nostre evangeli per la qual el comerciant no dubta ni un moment a vendre «tot el que tenia» per comprar-la.

Per què Déu ha amagat quelcom de seu en el camp de la nostra humanitat? Per què no ha deixat el tresor a la vista de tothom, sobre el camp, per tal que tots el poguessin haver? Per què amagar-lo? Potser per a conservar-lo per a Ell mateix? Però, per quina raó hauria amagat en el món quelcom que estava en lloc segur en els Cels, allà on, diu encara Jesús, «res no s'arna ni es rovella, ni els lladres no hi entren a robar» (Mt 6,20)?

Comprenem que Déu ha amagat el seu tresor en el nostre camp perquè el puguem trobar nosaltres; i l'ha amagat perquè és preciós i perquè el busquéssim. Déu ha volgut i vol que l'home cerqui el seu tresor i vol també que el trobi, i que, havent-lo trobat, el posseeixi, esdevingui propietat i fruïció de l'home.

Comprenem alhora que no hi ha cap altra activitat més important per a nosaltres que la recerca d'aquest tresor amagat per Déu en el camp de la nostra humanitat, de la nostra vida.

En realitat, Déu no ha amagat en la nostra humanitat només quelcom de seu: s'hi ha amagat Ell mateix. Déu s'ha amagat en la terra del camp de la humanitat, del camp del temps, del camp d'allò que els homes tenen, fan, viuen. El tresor del regne dels cels que el Pare ha amagat en la humanitat és el Fill encarnat per obra de l'Esperit Sant. I s'hi ha amagat fins al punt de deixar-se consumir per la terra com una llavor colgada que mor per donar molt de fruit (cf. Jo 12,24). El camp de l'home esdevé camp de Déu; la creatura humana, en Maria, esdevé custodi del tresor del Do de Déu. I després de Maria, l'Església, els sants, els màrtirs com santa Agnès. Camps en els quals la nostra humanitat ha acollit el tresor amagat de la presència de Déu que salva el món.

Un camp, per poder amagar un tresor, no cal que tingui valor en ell mateix. Cal només que sigui de terra, apte per a ser cavat, no ha de ser dur com una roca, ni massa cobert d'arbres, de cases o de monuments nobles. Cal que sigui solament *humus*, terra humil.

El veritable problema de la humanitat és que molts s'accontenten dels tresors que produeixen o construeixen ells mateixos a la superfície del camp del món. El problema és que per al món, el tresor es troba a la superfície, és més, és la mateixa superfície, l'amplària, la quantitat de terra que es posseeix. El problema de l'home, de sempre i avui més que mai, és que no busca el tresor en profunditat, en la profunditat de la seva experiència humana, en la profunditat del seu cor. «Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida?» (Mt 16,26). De què li serveix a l'home guanyar espais sempre més grans de possessió i de poder, de plaer i de vanitat, si no cava a fons al centre de la seva vida per trobar el tresor de Déu, el tresor que és Déu? Jesús ens fa comprendre que guanyar Déu equival a guanyar la pròpia vida, perquè la vida de l'home, la vida plena i eterna de l'home, és el trobament amb Déu: «*Gloria Dei vivens homo*, la glòria de Déu és l'home vivent» —escriu sant Ireneu de Lió—, i hi afegeix: «*vita autem hominis visio Dei*, però la vida de l'home és la visió de Déu» (*Adversus haereses*, IV).

El gran tresor que en Jesucrist hi ha amagat en el camp del món és el trobament amb Déu, el Rostre de Déu que hem de trobar, la Paraula de Déu que hem d'escoltar, el Cor de Déu que hem d'estimar. I no hi pot haver amor més gran per a la humanitat que anunciar la troballa d'aquest tresor en el camp de la nostra vida. No hi ha amor més gran per a la humanitat que el d'ajudar-nos a cercar i trobar el tresor amagat en la nostra vida, en la realitat que vivim, també i molt més encara quan la realitat sembla lletja, fatigosa, hostil.

Aquesta és la gran i essencial vocació de qualsevol comunitat cristiana i especialment de qualsevol monestir. Un monestir, una comunitat monàstica, és un camp on el tresor amagat de Déu és sempre cercat i trobat. El monestir és el camp que es compra només perquè hi ha el tresor de Déu.

Sant Benet demana com a qualitat essencial de qualsevol candidat a la vida monàstica que «cerqui Déu de veritat» (RB 58,7), això és, que busqui el tresor, que el vulgui cercar sempre, i que no vingui a viure sobre el camp del monestir per fer-hi cap altra cosa que no sigui això. Ben cert, al monestir hem de fer de tot, hem de treballar, guanyar-nos la vida, servir els germans, el poble de Déu, els pobres. Però som monjos quan en tot això vivim només per aquest tresor amagat en tota realitat, vivim només per trobar i estimar Crist en totes les coses, Crist en tots. «Que no anteposin res absolutament al Crist», crida sant Benet cap al final de la Regla (RB 72,11). L'únic tresor dels monjos és Jesús mateix. Cercar Jesús, trobar Jesús, acollir Jesús, escoltar Jesús, servir Jesús, adorar sempre Jesús, en tota circumstància, en tota persona.

Per això, sobre el camp del monestir no hi hauria de créixer res, no s'hi hauria de construir res que pugui distreure'ns de la recerca del tresor de Déu. Si sobre aquest camp hi construïm palaus, fàbriques, monuments, carreteres asfaltades, qualsevol cosa que recobreixi la terra humil que sempre podem excavar per trobar el tresor, ja no serem més monjos, ja no serem una comunitat monàstica. El monjo que ja no viu en el monestir només per cercar en profunditat el trobament amb Crist, ja no és monjo, ja no és fidel a la seva crida, al testimoniatge, al «martiri», que ha de donar a l'Església i al món.

Per això no ens hauria de fer mai por de ser petits, de ser pobres, de ser un pobre camp, un camp de terra humil, que sembla poc fèrtil. Perquè, com ens diu sant Pau, «Déu, per destituir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res» (1 C 1,28). La fragilitat, paradoxalment, ens ajuda, perquè ens fa més atents i menys distrets respecte al tresor amagat en el nostre camp, ens fa més lliures per cercar-lo, i per mostrar a tothom que la joia de la nostra vida, de la nostra comunitat, la joia per a tots és el tresor i no cap altra cosa.

Per consegüent, estimadíssims Germans de Solius, si hem d'alegrar-nos d'alguna cosa en aquest jubileu de cinquanta anys «de la compra del camp» del vostre monestir, és precisament d'això, perquè durant aquests cinquanta anys heu viscut pel tresor que hi ha amagat, l'heu cercat, l'heu trobat, l'heu guardat, l'heu compartit i ... continueu cercant-lo. El futur d'un monestir no és el camp, ans el tresor etern que s'hi guarda, i que mai no serà pres, perquè quan Déu es dóna, es dóna per sempre.

Gràcies per la vostra fidelitat a cercar humilment Déu, preferint a tota altra cosa el tresor de la nostra vida, Jesucrist.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Abat General OCist